

El botifler setciències

written by Marc Gafarot | 21 de febrer de 2017

Està encantat com pocs de conèixer-se, opina, vindica i si cal tot ho pontifica. Ell tot ho sap, per bé que el que sap i res, en veritat, és el mateix. No estima cap causa, tret de la seva, i aquesta amb llagotera devoció i els seus escrúpols són els d'un cuc que s'arrossega o, millor encara, d'un camaleó que muta i permuta tot. Per ell creu que tot a la vida té un preu. Fa temps que se li sent dir "el procés no va bé", somriu delerós i captiu perquè és el que desitja i anhela el botifler setciències rondinaire. Mai arrisca, sempre juga a cavall guanyador, i creu, que això el fa llest, hàbil, enginyós, però el que el fa és relliscós, penós, llefiscós, prou epítets no els mereix. El botifler no té amics, té persones del seu interès, persones que mai confiarà però que sempre i a conveniència usará o quan pugui extorquirà. No és home de principis, és un botifler girabanderes en tot ordre de la vida. Així és i seguirà sent. No té remei ni absolució.

El botifler feliç era monàrquic quan tocava, de dretes en temps de Franco, d'esquerres amb Felipe i, si calia de convergència i pujolista amb aquell que ara no esmenta i menys recorda. Ara exclama no ser de ningú, tret d'aquells que diuen que amb la independència no ens en sortirem que són els mateixos que ofenen i denigren Catalunya. L'endemà de la independència, fent-se el savi de "Vilatrista" (expressió banyolina com la meva àvia), ens dirà que ell ja ho deia i que érem nosaltres els que no el sentíem. La culpa sempre dels altres mai d'ell, oh botifler setciències! Ell tot ho sap, tot ho guaita i de tot i tots s'aprofita. La pena és que sempre algú li farà cas i no recordarà la frase d'Arzalluz (Xabier) "conversos a la cola", bona falta li faria. Dels bascos i del PNB sempre hi ha coses per aprendre i si no que li diguin a la nova Convergència, altrament anomenada PEDeCAT. Independència o sobiranisme o visca el retorn al sant eufemisme!

Quan li diuen que amb gent com ell els països mai no avancen ni el món gira, s'ho pren amb parsimònia i amb superioritat de to ens avisa que l'art del pragmatisme (mal entès dic jo) és tant vell com la mort d'Abel en mans de Caïm. És clar, ell vendria sa mare o el que per davant es posés en virtut de tant "noble art". Qui gosa vendre la mare com no vendria un país...! I el problema, en essència, no és ell, som nosaltres que a ell i els altres ell massa cas fem, oh botifler setciències!

Diuen gent informada com Benet XVI o el traspassat Tony Judt que el problema de la victòria nazi va tenir molt a veure amb la indiferència de la bona gent que amb la seva actitud distant davant del mal, acabà convertint-se en còmplice de la barbàrie excelsa i triomfant. Nosaltres amb la nostra indiferència i autoexclusió fem bona l'obra i la gràcia del botifler setciències, aquell que menysprea, ignora i avorreix tot allò que ens fa poble i ens fa lliure de tot domini esclavitzant. Nostra derrota és victòria seva i si van mal dades ell ja avisava perquè ell és sacerdot, oracle i Delfos a l'uníson. El botifler setciències mai juga a camp contrari, coacciona quan dialoga, menteix quan afirma, sempre amb cartes a la màniga i, per ell, trampes són estratègia i l'estudi o l'esforç beneiteries d'altre temps on l'ètica diuen que comptava, i a sobre per frustració extrema, imperava. Quina època de despropòsits, pensa el botifler setciències. **El botifler setciències pot ser advocat de causes reials, dit empresari sense ser-ho, i menys encara, honorar-ho, acadèmic de grans estafes i polític o eurodiputat, convertit a l'unionisme tan barrut com rovellat, frustrat per no haver estat conseller o ministre.** Ai les forces mal enteses de l'ego, un xic de decència en forma de moralitat no serien sobreres en aquests temps de botiflers encantats i feliços. Aquests temps de tons grisos i personals mediocritats són elixir i èxit per semblants caràcters.

Deia Eisenhower, militar i polític nordamericà, conscientment o no seguint a Maquiavel, que aquell que avantposa els seus

interessos a un bé superior, pot aconseguir l'èxit, econòmic o públic, però no aconseguirà mai la glòria, és a dir la dignitat suprema. El botifler setciències i cofoi, un cop examinat llur melic, regateja molt bé, dribla i dribla i torna a driblar amb la porteria sempre lluny, mai de cara, s'esmuny de l'escomesa i s'amaga i surt i torna a amagar-se, però mai marcarà gols, ni ho vol fer ni pot, i encara menys, que ho facin els altres. L'home d'estat –espanyol- Roca, exemple per alguns de grans virtuts, ens indica els viaranys per on es mou el summe botifler: “la infanta innocent, el concert –econòmic- una “antigualla” inservible pels temps moderns i la tercera via la panacea que guareix tots els mals. Quina vista, quina visió i quina forma de faltat a la veritat. El botifler setciències, insensat com pocs ell, és així de cobdiciós i amb un ego fins el propi carall de la famosa vela. És un “condotier” llefiscós i renegat del segle XXI o de qualsevol era, perquè gent de la seva categoria sempre n'hi ha hagut i sempre n'hi hauran. La política, la vertadera, l'entesa com a servei públic i d'alta mirada que no t'eximeix de riscos, això és la vida, tracta o va de ser sincer amb tu mateix i encara més amb els teus; no ser-ho ens porta a la indecència o a la pròpia barbàrie relativitzadora de tot valor i tota veritat, que abans parlàvem. **Ara el país exigeix ser decents i sincers, i a més honestos, i reconèixer si estem fent tot el possible per la independència o, per contra, estem fent tot el possible perquè sembli i pareixi que estem fent tot el possible per la independència.** Cosa ben diferent. La gent, la bona gent catalana, no perdonarà enganys i falsedats, i qui se senti identificat que comenci a pregar, si té quelcom a dir, per la seva ànima. A mi no em farà llàstima perquè vendre un país és tant com vendre la teva pròpia mare. I mare només n'hi ha una i de país, comptat i debatut, també.